

Kıyam

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 25 Mayıs 2023

Metruk bir hanede s/aklanıyordum öncesinde aşk ve de mağdur kimliği ile yerle yeksan olmuşluğun tininde saklıydı kâh özlem kâh imkânsız addedilen o pür-neşe nasıl da çalmıştı kapısını şairin ne de olsa kalesi dikti ne de olsa başı dikti ne de olsa kutsalı idi sevgi ve Tanrı ve hicvinde evrenin tokat gibi yüzüne çarpan bir kıyımdaydı bilemedi aslında bir ömür kıyama durduğunu ve reçinesi yüreğin s/üzülürken yüzünden düşenleri kimi gül bildi kimi diken ve bir koşu sevdi sadece sevdi şair nerede ise tüm evreni ve aşka inancı yitse de büyüyen bir aşkla yürüdü ve yürüdü Hakkın yolunda bilmeden akıbetini kalemi ile esti gürlendi hicabın eşliğinde kimse onu yok sayan her halükarda gülümsedi şair çünkü her gülüm/semi babasından miras ve Rabbine duyduğu aşkla ihlaslı bir ömürdü sürdürmek adına hedefi ve her iki âlemde de aziz olmak ne de olsa hüznün ve çiçeklerin ve şiiirlerin azizesi idi gümbürdeyen yüreğine sığarken devasa cihan ve sonsuzluğun da alametifarikası iken Rabbinden ceryan eden her halükarda kutsandığı kadar yalnızlığı ve aldırış etmeden insanlara kim şairde olmayan kusuru yağdırsa da başından aşağı dökülen aslında nuru idi yüreğinde esen rüzgârın da eşliğinde aşkın ve sevginin meşalesini taşıdığı bir ömrün heba olmasına rağmen haiz olduğu şükür ve sabırla kanat açtığı o rabita ve sevginin inisiyatifinde saklı varlığının hiçlik sarmalında kabul gördüğü kadar da Rabbinin nezdinde...